

Een fluistering

“Je maakt me mooi,” zei ik tegen je spiegelbeeld. “Je bent mooi,” fluisterde je in mijn oor. Behaaglijk leunde ik naar achteren, tegen je blote lijf. Voor jou was ik dezelfde. Jij zag niet de rozige gloed die je over mijn huid legde door me te liefkozen, je zag niet dat mijn ogen straalden. Misschien kende je me niet anders. Misschien was dat het, misschien heb je me nooit zonder die blos gezien, heb je nooit gezien dat mijn ogen niet straalden. Dit was uiteindelijk pas onze tweede echte ontmoeting!

Niet te geloven! De eerste keer lag nog geen tien dagen achter ons en daarvoor...? Een vluchtig, zakelijk contact en vele mails en sms'jes. Je noemde me je 'troostmeisje'. Je zat in een uitzichtloze relatie, net als ik trouwens. Ik wilde je daar wel uithalen, maar besepte ook dat ik je misschien niets te bieden had. Toch was er iets tussen ons, veel zelfs. We fantaseerden soms over een ontmoeting. Ik stelde me voor hoe we elkaar zouden omhelzen. Voor mij was je een echo uit de toekomst. Ik kende je al zo onmetelijk lang. En jij had daar ook zo je ideeën over.

Vermoedelijk kwam 'je stoute plan' volslagen onverwacht. Ineens wilde je gaan eten, met mij! Je moest toevallig toch in de buurt zijn... Wilde je dat ik dacht dat onze ontmoeting meer met zaken te maken had dan met mij?

Ik weet nog hoe we naar elkaar toe holden en hoe we elkaar omhelsden. Dat weet jij ook nog. Ik weet ook nog dat je zo heel dicht achter me stond bij de parkeerautomaat. Ik kon je adem ruiken en ik weet nog dat ik dacht: “Je mag me wel kussen, hoor.” Die avond... Ik denk dat het de eerste warme dag was van dat jaar... We zaten op een terras, dronken wat en gingen eten. Van het eten herinner ik me dat je de borden opzij schoof teneinde mijn handen te kunnen pakken. “Sorry,” zei je, “ik kan niet anders.” Had ik je uitgedaagd? Het antwoord heb ik nooit gekregen. Misschien straalde ik gewoon? Had je toen al die gloed over mijn huid gelegd? Was het meteen die keer dat we een stempeltje op elkaar achterlieten?

We kusten elkaar en nog later liet ik je met een handkus vertrekken. Ik besepte dat je, voor je trein het station verlaten had, zou bellen met je vriendin. Ik weet niet goed wat je haar gezegd hebt. Vast niet dat ik indruk op je gemaakt had en ook niet dat we gezoend hadden. Alles wat je verteld hebt, bleek echter te veel, want ze wilde dat we ons contact verbraken.

De dagen erna vlogen de mails weer over en weer. We schreven elkaar over onze gevoelens, hamerden er op dat we geen exclusiviteit verwachtten en dat we die ook zeker niet zouden bieden en we biechtten elkaar onze liefde op. Het kon niet uitblijven... Er kwam een vervolgspraak met een overnachting.

“Je maakt me mooi,” zei ik tegen je spiegelbeeld. “Je bent mooi,” fluisterde je in mijn oor. Hoe vaak hadden we 'het' op dat moment gedaan? Je zaad parelde nog langs mijn dijen. Waarom kolkte ons bloed opnieuw bij de geringste aanraking? Bij de flauwste glimlach?

“Wat zijn je ogen groen.” Zo constateerde je, toen we in elkaars armen lagen na te genieten in de laatste zonnestralen van die dag.

Vrijen, douchen, eten, vrijen, vrijen, slapen, vrijen, eten...

Op welk moment begon je je schuldig te voelen? Niet zeggen, ik weet het en ik begrijp het. Wat ik niet begreep en wat ik ook nooit begrijpen zal, is hoe het mogelijk was dat je me achterliet, mij en alles wat er tussen ons was, dat je je ongeluk tegemoet ging en met open

ogen een relatie zonder toekomst voortzette. Wat was er nodig om je tot inzicht te laten komen? Ik kon me slechts terugtrekken, was inmiddels te veel partij geworden.

Nu het onvermijdelijke gebeurd is en je geen andere oplossing zag dan het beëindigen van je relatie, verwachten we nog altijd geen exclusiviteit en zullen we die ook niet bieden. Desondanks hebben onze gevoelens voor elkaar zich verdiept en verdiepen ze zich nog steeds. Zoveel gezamenlijke nachten zijn er sindsdien verstreken. Soms waan ik je in diepe slaap als ik je rustige ademhaling hoor, de streling ervan voel langs mijn naakte huid, maar als ik me dan omkeer om te kunnen kijken naar je ontspannen gezicht, blijk je altijd wakker. Je ogen lachen me dan toe, je mond nodigt uit tot kussen en altijd zijn er die verwelkomende armen en dat gastvrije lijf.

“Je maakt me mooi”, zeg ik tegen je spiegelbeeld. “Je bént mooi.” Je zegt het hardop, want fluisteren hoeft niet meer.